

EL SEMINARISTA CARLES BALLBÉ HA PARTICIPAT AMB LA SELECCIÓ ESPANYOLA D'HOQUEI HERBA ALS JOCS OLÍMPICS DE LONDRES 2012

«El sacerdoci és molt més que guanyar una medalla olímpica»

Com el protagonista de la pel·lícula *Carros de foc*, també als Jocs Olímpics de Londres hi ha hagut aquest estiu almenys un esportista que ha viscut la competició al màxim nivell com a ocasió privilegiada de glorificar Déu. Es diu Carles Ballbé i és seminarista de Barcelona. El seu cas és insòlit, especialíssim, com ho és també la seva història vocacional. Nascut en el si d'una família catòlica i educat en col·legis religiosos, la vida cristiana d'aquest egarenc no ha estat, durant la seva joventut, precisament modèlica. Tot va canviar l'estiu del 2005 quan va peregrinar a Medjugorje per complir una promesa. Dos anys més tard, en aquell mateix llogarret de Bòsnia, quan es trobava en el millor moment de la seva reeixida carrera esportiva, va sentir amb força la crida al sacerdoci. «Tenia grans projectes —afirma Carles Ballbé—, però en aquell moment vaig decidir fer una cosa impensable: em vaig oferir a Déu.»

P 16-17

RFEH

El Dr. Armand Puig aborda la polèmica sobre la «dona» de Jesús

«És del tot aventurat suposar que aquest fragment deixi entreveure un debat gnòstic sobre un pretès matrimoni de Jesús.» Així de contundent s'ha mostrat el teòleg i biblista Armand Puig arran de l'estudi presentat a propòsit d'un fragment copte que parla de la suposada «dona» de Jesús.

P 7

Pares somascs: 500 anys lliurats a nens i joves

El 27 de setembre de l'any passat els pares somascs van inaugurar la celebració del Jubileu pels 500 anys de l'alliberament de sant Jeroni Emiliani, fundador de l'orde, gràcies a la intervenció de la Mare de Déu. A Catalunya els pares somascs dirigeixen la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Badalona y regeixen la Llar Santa Rosalia, a Teià, dedicada a la infància i a la joventut. En aquest número us convidem a conèixer les tres passions dels pares somascs: «Passió per Crist; passió per l'Església; passió pels orfes.»

P 3-5

Sumari

- P 14 Imatge de sant Bru a la Sagrada Família
- P 20 Trobada de voluntaris de Càritas de Catalunya
- P 23 La gran tasca de Vida Creixent
- P 24 Nou llibre sobre sant Pere Nolasc
- P 25 Exposició sobre Rembrandt a la Pia Almoina

Comptem amb tu, no pots faltar-hi! Vine a la Nit de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana

Dijous 4 d'octubre, a les 20.30, al Palau de Congressos de Catalunya - Truca al telèfon **93 409 27 70**

CARLES BALLBÉ DEIXA L'HOQUEI HERBA PE

Un seminarista català als

Samuel Gutiérrez

Una de les sensacions aquest estiu de l'equip olímpic espanyol a Londres ha estat el jove català Carles Ballbé (Terrassa, 1985), jugador de la selecció espanyola d'hoquei herba. La causa del gran interès mediàtic suscitat pel capità de l'Atlètic de Terrassa no ha estat tant l'opció clara de medalla de la selecció —que n'hi havia, tot i que finalment no va ser possible— com la seva singular història personal. I és que Carles Ballbé, Litus per als amics, fa quatre anys que és seminarista de l'arquebisbat de Barcelona. Des de l'any 2007 sent clara la crida al sacerdoti, «tan certa com un enamorament», tot i que fins aleshores era una possibilitat que no se li havia passat mai pel cap. «Ha estat una crida al buit —explica amb sinceritat—. Jo no tenia ni idea del que representava el ministeri sacerdotal, però la crida ha estat tan forta i clara que no he pogut dir que no.»

A Londres el Litus ha fet realitat el somni de tants i tants esportistes: participar en uns Jocs Olímpics. Un somni, a més, al qual havia renunciat en entrar al Seminari, però que la providència i la bona comprensió de l'equip de formadors ha fet finalment possible abans de deixar la pràctica de l'esport al màxim nivell per seguir la crida de Déu al sacerdoti.

Una medalla a Londres hauria estat un colofó perfecte a la seva intensa carrera esportiva, gairebé de pel·lícula, al més pur estil *Carros de foc*, però la irregularitat de l'equip durant el torneig i algunes discutides decisions arbitrals en moments clau els van privar de la glòria olímpica. Una altra glòria espera ara Litus Ballbé, la glòria del Regne, que aquest jove de 27 anys se sent cridat a construir des del ministeri presbiteral. «El sacerdoti és molt més que guanyar una medalla olímpica!», afirma convençut el Litus. «Tot i això —continua dient—, he de confessar que l'experiència dels Jocs ha estat increïble, preciosa! A més, l'he poguda compaginar amb la vida sacramental i de pregària i m'ha enriquit moltíssim. Per a mi cada partit a Londres ha estat una ocasió privilegiada per glorificar Déu.»

Després de quatre anys de compaginar l'esport al màxim nivell i els estudis de teologia, Carles Ballbé estudiarà aquest curs a Bèlgica, on ja hi viu, i jugarà, per finançar-se la formació, en un equip modest que lluita per la permanència. Serà l'últim pas abans de deixar l'hoquei professional de forma definitiva. «Entenc que el meu procés com a seminarista ha estat una mica especial —explica el jove olímpic—, però els camins de Déu són sovint incomprensibles. Amb l'ajuda dels formadors i del director espiritual hem anat veient, any rere any, que calia

«El sacerdoti és molt més que guanyar una medalla olímpica»

RFEH

deixar progressivament la pràctica de l'hoquei i que una oportunitat com la dels Jocs no es podia deixar escapar.» I afegeix el Litus: «Estic molt agraït per la comprensió que he rebut per part del Seminari de Barcelona. No tenia cap dret d'exigir res, però m'han escoltat i m'han permès fer realitat aquest somni.»

Història d'una vocació

La participació de Litus Ballbé als Jocs Olímpics ha estat una fita més, potser la més cridanera, però no la més decisiva, en una singular història vocacional marcada per la forta experiència de Déu viscuda l'any 2005 al santuari maria de Medjugorje, a Bòsnia Hercegovina. En aquella època la vida d'aquest jove egarenc es resumia en esport, festa i

noies. Començava a ser un esportista reconegut, amb títols al seu palmarès i convocatòries internacionals, i un bon grup d'amics amb els quals malgastava els diners... Tot i que aleshores ja mostrava un compromís amb els més desfavorits, el seu comportament i la seva vida cristiana no eren precisament modèliques. Fins i tot la primera vegada que el van convocar per a la selecció catalana el van fer fora de la concentració per mal comportament. «Mai no he estat un sant —confirma Ballbé amb humilitat—, sempre he estat una persona de sang calenta, ajuntat amb els pitjors, però fins i tot en aquella esbojarrada etapa juvenil anava a missa els diumenges. Això sí, molts dies no podia combregar.» Aquesta convicció era fruit de la seva formació cristiana, a casa i a

l'escola, on havia rebut el do de la fe malgrat les seves incoherències.

L'anada a Medjugorje l'any 2005 va ser en realitat per complir una promesa. El pare del Litus havia llegit un llibre sobre les suposades aparicions marianes que tenien lloc en aquest llogarret de Bòsnia i va proposar a dos dels seus fills d'anar-hi. «La idea no m'atreia gens —confessa el Carles—, però aquell mateix estiu, mentre jugava amb la selecció espanyola d'hoquei herba el Mundial sub'21 vaig fer un pacte amb Déu: si fèiem un bon paper, aniria a Medjugorje.» La selecció aquell any va aconseguir medalla, fita històrica que no havia aconseguit mai. I el Litus no va tenir més remei que acompanyar el seu pare i un germà al santuari bosnià: «Vaig arribar-hi una mica rebotat, però de mica en mica vaig anar descobrint aquell lloc tan especial. En l'adoració, en l'eucaristia, en el rès del Rosari, vaig començar a redescobrir una fe que fins aleshores havia viscut de forma superficial. Vaig tenir la certesa que Déu existeix, que et pot fer feliç i que la Verge Maria és la nostra mare amorosa...» I afegeix: «Vaig prendre consciència que Déu no és només un ideal, que és al nostre costat, que som els seus fills, encara que nosaltres no vulguem ser-ho. Vaig decidir aleshores que em prendria la fe més seriosament.»

A la tornada, però, tot i les bones intencions, el Litus Ballbé va reprendre les seves activitats anteriors: «Vaig tornar a sortir de festa, a anar amb noies, a malbaratar diners, tot el dia amb els amics, sense dedicar temps a la pregària... Jo ja era així abans del pelegrinatge i no li donava importància, però després d'aquella experiència, començava a sentir moments puntuals de molta buidor.» «Una nit tornant de festa —explica—, vaig experimentar fortament que no era feliç. És un sentiment profund, difícil d'explicar, que ja havia sentit a Medjugorje. Ho tenia tot, però no tenia res...»

Crida al sacerdoti

L'estiu següent va tornar a peregrinar a Bòsnia i Hercegovina. Havia guanyat una altra lliga amb l'Atlètic de Terrassa i la seva figura creixia en el món de l'hoquei. A Medjugorje va refermar les intuïcions de l'any anterior i de tornada a Catalunya va començar a resar el Rosari tots els dies i a sovintejar els sagraments. Aquell va ser el seu millor any com a jugador. Fins i tot un dels millors equips d'Europa es va interessar per ell. A les portes hi havia també els Jocs Olímpics del 2008, on tenia serioses aspiracions d'anar-hi tot i que només comptava 23 anys. «I va ser justament aleshores, en el millor

R SEGUIR LA CRIDA DE DÉU AL SACERDOCI

Jocs Olímpics de Londres

«Cada partit a Londres ha estat una ocasió privilegiada per glorificar Déu»

moment de la meua carrera esportiva, quan vaig començar a rebre les primeres intuïcions del pla que Déu tenia pensat per a mi.» Novament a Medjugorje, la seva segona casa, l'estiu del 2007 va sentir amb claredat que Déu el cridava al sacerdoti. «Tenia grans projectes —afirma Ballbé—, però en aquell moment vaig decidir fer una cosa impensable: em vaig a oferir Déu.» Es va recordar, aleshores, que poques setmanes abans el mateix cardenal Lluís Martínez Sistach, al qual no coneixia de res, es va adreçar a ell durant el pelegrinatge a Lourdes de l'Hospitalitat per dir-li: «I tu, no has pensat mai ser capellà?»

Després d'aquell viatge a Bòsnia, en el qual va passar moments realment durs, va decidir discernir seriosament la vocació. Ho va fer a Pamplona, durant un any, per traslladar-se després al Seminari Conciliar de Barcelona. «Aquell primer any necessitava anar-me'n fora, sortir dels meus cercles i refermar una crida que sempre he tingut força clara», explica, «les circumstàncies van fer possible, a més, quan no m'ho esperava pas, que ho pogués compaginar amb la pràctica de l'hoquei, en un equip de Sant Sebastià». Al final d'aquell curs, el seu club d'origen, l'Atlètic de Terrassa, li va proposar compaginar a Barcelona el Seminari i l'estudi de la Teologia amb la pràctica de l'esport professional, igual que havia fet a Sant Sebastià. En teoria, el Litus havia deixat ja l'hoquei, s'havia acomiadat, amb plors i llàgrimes, dels seus companys d'esport i de festa, però semblava que el Senyor tenia uns altres plans. Fins i tot en un nou acte de generositat que el Litus encara no sap explicar, Déu li reservava una altra sorpresa del tot inesperada: la participació en els Jocs Olímpics de Londres... «Per a mi el primer sempre

ha estat la vocació, però s'han donat les circumstàncies de poder participar en uns Jocs Olímpics i ha suposat un autèntic regal del Senyor.»

Esportista de la Verge

Tot i les grans expectatives posades en un equip que ja va ser medalla de plata a les Olimpíades de Pequín, a Londres la selecció espanyola d'hoquei herba es va haver de conformar amb la sisena plaça, diploma olímpic. El Litus hauria volgut oferir-li una medalla a la Mare de Déu, però sembla que ella s'estimava més l'ofertament de la seva vida. Des de fa anys el Rosari ha esdevingut per a ell una segona respiració que el connecta a través de Maria amb la vida de Jesús. També a Londres ho va poder viure d'aquesta manera, amb molta pau, gaudint de «cada minut com una oportunitat única», amb una creu i una medalla de Maria sempre penjades al coll.

Poques setmanes després dels Jocs, un cop païda la derrota, Litus Ballbé va tornar a peregrinar, per onzena vegada, a Medjugorje. Calia agrair a la Mare totes les gràcies rebudes, fins i tot quan arriben en forma de creu i d'aparent fracàs. «Per a mi Medjugorje és ara imprescindible —confessa—. Allà va néixer la fe més viva i dos anys més tard vaig sentir amb força la crida al sacerdoti. Podria estar-m'hi tota la vida. Estic com a casa, m'omple moltíssim. És una oxigenació total, un recés de 24 hores al dia!» Una vegada més, a Medjugorje el Litus ha tornat a posar la seva vocació al sacerdoti sota l'emparda de la Verge Maria. Vol ser un capellà de Maria, totalment entregat a Déu i als germans. «El que més m'atreu del ministeri és el fet de donar als altres el que a mi m'omple, que és Déu», acaba afirmant amb convicció.